

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/34/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2210208081
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2210208081.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a JUDr. Evy Behranovej v právnej veci navrhovateľky: J. A., nar. XX. G. XXXX, bytom T., T. XXX/XX, zastúpenej advokátkou: JUDr. Helena Buzgóová, Alžbetínske nám. 2, Dunajská Streda, proti žalovanému: Z. R., nar. XX. Y. XXXX, bytom T., T. XXX/XX, prechodne bytom T., D. XX, zastúpeného advokátkou: JUDr. Marcela Kucháriková, Šamorín, Senecká cesta 2, o zaplatenie 9.958,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 23. septembra 2014 č. k. 6C/233/2011-217 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. uložil žalovanému (nesprávne uvedené odporcovi, k správne označeniu účastníkov tzv. sporového konania a podania začínajúceho takéto konanie porovnaj § 79 ods. 1 a § 90 O.s.p. - z. č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok v znení zmien a noviel) povinnosť zaplatiť žalobkyni (nesprávne uvedené navrhovateľke) sumu 9.958,18 eur spolu s úrokom z omeškania 6% ročne počnúc od 1. augusta 2008 do zaplatenia všetko do troch dní, II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania na trovách právneho zastúpenia 1.902,03 eur k rukám právnej zástupkyne (správne advokátky) žalobkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvého stupňa právne ustanovením § 657 a § 658 O. z. (z. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení zmien a noviel), § 517 ods. 2 a § 142 ods. 1 O.s.p. a vecne tým, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, keď na základe dohody o pôžičke zo dňa 12. januára 2007 žalovaný uznal, že prevzal pôžičku 300.000 niekdajších Sk od žalobkyne v hotovosti a zároveň si dohodli dobu splatnosti vrátenia do 31. júla 2008, pričom dohoda bola overená podpismi oboch účastníkov na notárskom úrade aj podľa knihy osvedčovania pravosti podpisov Notárskeho úradu JUDr. Rudolfa Durdíka, je nepochybné, že táto dohoda bola podpísaná vlastnoručne pred poverenou pracovníčkou J. X.. Tvrdenia žalovaného, že dohodu podpísal len preto, že chcel mať od žalobkyne pokoj, súd prvého stupňa vyhodnotil ako nevierohodné, keďže práve žalobkyňa preukázala dokladom peňažného ústavu T. U., že dňa 12. januára 2007 skutočne vybrala spornú hotovosť, pričom finančné prostriedky boli vlastníctvom žalobkyne, nachádzali sa na jej osobnom účte a nejavia sa vierohodné tvrdenia žalovaného, že to boli jeho peniaze, ktoré mu žalobkyňa ako stará matka sporila a to i z dôvodu, že sám mal účet v Y. sporiteľni, ktorý bol uvedeného dňa zrušený, pričom na tomto účte peniaze pre neho šetrila stará matka a súd prvého stupňa vyhodnotil ako nelogické, aby stará matka žalovaného, t.j. žalobkyňa ukladala peniaze žalovaného na svoj vlastný účet. Súd prvého stupňa mal za jednoznačne preukázané, že medzi účastníkmi bola uzatvorená dohoda o pôžičke bez nátlaku, samotný text dohody spísal žalovaný, obaja

svoj podpis dobrovoľne overili na notárskom úrade, vlastníčkou peňazí bola žalobkyňa, ktorá ich 12. januára 2007 vybrala zo svojho účtu. Návrh považoval súd prvého stupňa za dôvodný a preto uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 9.958,18 eur a to v súlade s § 517 ods. 2 O.s.p. spolu s úrokom z omeškania 6% v zmysle žaloby. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov a to trov právneho zastúpenia pri odmene za jeden úkon právnej služby 253,93 eur a režijný paušál 7,63 eur, celkom za 8 úkonov právnej služby spolu s režijným paušálom za 8 úkonov, spolu 1.902,03 eur.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Svoje odvolanie odôvodnil ustanovením § 205 ods. 2 písm. c), d) a h) O.s.p. majúc za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec i nesprávne právne posúdil. Namietal, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa konštatuje, že v tvrdeniach samotných účastníkov ako aj svedkov sú rôzne nezrovnalosti ohľadom toho kedy, ako a za koho prítomnosti sa peniaze vyplácali, avšak tieto tvrdenia a prednesy považuje súd za nepodstatné. Dôvodil, že práve tvrdenia žalobkyne boli v celom rozsahu vyvrátené vykonaným dokazovaním a bolo preukázané, že žalobkyňa klame a zavádza súd, rozpory sú v sume pôžičky, keď žalobkyňa v liste zo dňa 9. mája 2012 tvrdí, že žalovanému 12. januára 2007 dala 300.000 niekdajších Sk (296.397 niekdajších Sk z výberu z T., ku ktorým priložila 3.603 Sk) a sumu 36.080,50 Sk, avšak už na pojednávaní 7. februára 2013 uviedla, že v ten deň dala odporcovi len sumu 300.000 Sk, taktiež vo výpovedi žalobkyňa uviedla, že najskôr išli so žalovaným vybrať peniaze z T. a následne z účtu žalovaného Y., pričom listinnými dôkazmi bol preukázaný opak, teda že výber v Y. bol realizovaný skôr o 12.44 hod. a výber vo T. až o 13.16 hod., v tejto výpovedi žalobkyňa uviedla, že doklad, dohodu o pôžičke spísal notár, pričom notár vo svojej výpovedi uviedol, že dohoda o pôžičke určite nebola spísaná na jeho notárskom úrade, nezrovnalosti sú i v odovzdaní peňazí, keď žalobkyňa uviedla, že ich dala žalovanému v kaviarni pred osobou, od ktorej žalovaný preberal kaviareň, avšak svedok H. U. predchádzajúci majiteľ kaviarne uviedol, že žalobkyňu nepozná, nikdy sa s ňou nestretol, napokon i svedkyňa P. U. vo svojej výpovedi uviedla, že má vedomosť o tom, že žalovaný bol nútený podpísať doklad o pôžičke, lebo žalobkyňa sa bála, že príde o peniaze, avšak pri preberaní kaviarne bola prítomná len ona, žalovaný a predávajúci, nikdy nie žalobkyňa. Dodal, že preukázal zaplatenie kúpnej ceny za kaviareň z dvoch úverov poskytnutých T. a s., kde dlžníkom je P. U., predložili zvukový záznam vyhotovený so súhlasom žalobkyne preukazujúci podávanie žalôb na súd zo strany žalobkyne z dôvodu jej pomsty za vzťah žalovaného s P. U.. Záverom uviedol, že žalobkyňa dôkazné bremeno neuniesla, nepreukázala, že by žalovanému odovzdala žalovanú sumu. Poukázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka, na skutočnosť, že sa nevyžaduje písomná forma zmluvy o pôžičke, je potrebné preukázať prevzatie finančných prostriedkov dlžníkom, pričom dôkazné bremeno bolo na žalobkyni ako veriteľke a táto v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, že žalovanému odovzdala a on od nej prevzal žalovanú sumu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol, alternatívne zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila i žalobkyňa, ktorá navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť. Dôvodila, že so žalovaným, ktorý bol nemanželským dieťaťom jej dcéry, žila v spoločnej domácnosti, starala sa o neho a keď sa zamestnal v cudzine a získal príjem otvorila mu vkladnú knižku a tu mu šetrila finančné prostriedky. Uviedla, že ona vždy mala dostatok finančných prostriedkov, jednak z výnosov zo záhrady i z predaja nehnuteľnosti a preto pomáhala synom i vnukom a 12. októbra 2006 žalovanému darovala nehnuteľnosť, pričom v roku 2007 nadviazal známosť a prerušil s ňou kontakty, nestaral sa o ňu, preto požiadala o vrátenie daru, avšak vzhľadom na neunesenie dôkazného bremena bola jej žaloba zamietnutá. Žalovaný ju v januári 2007 vyhľadal, mal záujem kúpiť kaviareň v T., aby nemusel cestovať už za prácou do zahraničia a požiadal ju o zapožičanie peňazí v sume 300.000 Sk, ktoré boli odovzdané majiteľovi kaviarne. Keďže žalovaný jej pôžičku nevracal, viackrát ho požiadala o jej vrátenie. Dodala, že žalovaný potreboval i pred vyhlásením rozsudku súdu prvého stupňa pomoc, obrátil sa na ňu, ona mu pomoc neodmietla. Dodala, že trvá na vrátení peňazí a navrhuje rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, účastník konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 ods. 1 O.s.p.) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné a napadnutý rozsudok

súdu prvého stupňa je vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Rozsudok vo veci samej bol verejne vyhlásený dňa 26. januára 2016 (§ 156 ods. 3 O.s.p.).

Odvolaateľ svoje odvolanie odôvodnil v podstate tým, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný. Odvolací súd nezistil danosť ani jedného z dôvodov uvádzaných v odvolaní žalovaného. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 132 O.s.p., pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor alebo ktoré odporujú ustanoveniam § 122 až 135 O.s.p.. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. je daný, ak súd prvého stupňa posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo právnu normu síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd taktiež nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by sa nemohol stotožniť s rozhodnutím súdu prvého stupňa a v podstatnom rozsahu i s argumentáciou súdu prvého stupňa pojatou do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Dôvody použité súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia považuje odvolací súd za korektné, výstižné a presvedčivé. Na takéto dôvody by tak postačovala zo strany odvolacieho súdu i len odkázať (prvá časť ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p.), pre úplnosť a najmä z dôvodu nevyhnutnosti vyporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, odvolateľa z jeho odvolania sa však žiada uviesť (§ 219 ods. 2 O.s.p. in fine) nasledovne:

Podľa § 657 OZ zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po plynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

Podstatnými náležitosťami zmluvy o pôžičke je dohoda o prenechaní (reálnom odovzdaní) veci, druhovom určení veci, povinnosti vec vrátiť a určení času vrátenia. Dohoda o pôžičke nevyžaduje písomnú formu, ak však medzi veriteľom a dlžníkom dôjde i k písomnej dohode a dlžník (žalovaný) písomne potvrdí, že dlhuje veriteľovi (žalobkyňi) určitú finančnú čiastku zlepšuje to postavenie veriteľa pri preukazovaní svojho nároku. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje skutočné odovzдание predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi.

V prejednávanej veci bolo prevzatie peňazí žalovaným ako dlžníkom od žalobkyne ako veriteľky jednoznačne preukázané dohodou o pôžičke z 12. januára 2007, v ktorej žalovaný potvrdil prevzatie sumy 300.000 niekdajších Sk. Žalovaný pred súdom prvého stupňa potvrdil, že túto dohodu spísal on a spolu so žalobkyňou ju podpísali na Notárskom úrade JUDr. Rudolfa Durdíka a ich pravosť podpisu osvedčila pracovníčka J. X.. I listinný dôkaz a to doklad od peňažného ústavu T. U., pob. T. o výbere sumy 296.396,78 niekdajších Sk dňa 12. januára 2007 žalobkyňou podporuje existenciu zmluvy o pôžičke a preukazuje dôvodnosť nároku žalobkyne.

Námietky žalovaného v jeho odvolaní poukazujúce na rozpory vo výpovedi žalobkyne vyhodnotil odvolací súd ako irelevantné, rozpory považoval za odôvodnené samotným vekom žalobkyne. Navyše tieto rozpory nie sú spôsobilé ovplyvniť dôvodnosť nároku žalobkyne.

Súd prvého stupňa po riadne vykonanom dokazovaní, ktoré bolo uznesením vyhlásené za skončené, vo veci napadnutým rozsudkom rozhodol, pričom vychádzal zo skutkových tvrdení a dôkazov predložených zo strany účastníkov.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právny predpisom obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha

konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

Súd prvého stupňa túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. V konaní bolo dostatočne preukázané, že žalobkyňa veriteľka požičala žalovanému ako dlžníkovi 300.000 niekdajších Sk so splatnosťou k 31. júla 2008.

Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, vrátane rovnako vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyne vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalovanému. Vzhľadom na to, že žalobkyňa si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.